

DE
BOKKEN
PRUIK
EN DE
ZEVEN
LACHJES

VROLIJK SPROOKJE OVER EEN MEISJE MET DE
BOKKENPRUIK OP DAT DOOR ZEVEN LACHJES TOT
INZICHT KOMT EN DE PRINS VAN HAAR DROMEN VINDT.

Saskia van Velzen

DE BOKKENPRUIK EN DE ZEVEN LACHJES

Zonnestraal

Lang, lang geleden leefde in een ver, ver land een meisje. Zij was prachtig om te zien, met goudblonde lokken en ze was bijna achttien. Ze keek regelmatig in de spiegel om zichzelf te bewonderen. Je zou zeggen dat haar schoonheid en leeftijd maakten dat de jongemannen om haar hand dongen, maar niets was minder waar. Er was in geen velden of wegen een goede man te bekennen.

Haar vader had het afgelopen jaar diverse capabele jongemannen aan haar voorgesteld, maar een voor een waren ze afgedropen. Zij vertelden dat ze zich plotseling herinnerden dat er thuis een vrouw op hen wachtte of dat het land bewerkt moest worden en er was er zelfs een die beweerde dat hij plotseling naar de tandarts moest. De jongemannen droogden op en zo kwam het dat Zonnestraal, zo heette ze, eenzaam en alleen rondliep in het dorp. Wat was er toch aan de hand?

Zonnestraal deed haar naam geen eer aan. Al sinds dat ze klein was wilde ze haar zin hebben, en dat deed ze door haar bokkenpruik op te zetten. Pruilend en dreinend, stampend en gillend kreeg ze iedere keer weer wat ze wilde. Haar vader voelde zich schuldig sinds dat haar moeder dood was gegaan toen ze nog een baby was en gaf haar alles wat ze wilde om maar te zorgen dat ze weer zou gaan lachen. Maar die lach was de laatste jaren niet meer tevoorschijn gekomen, wat hij ook probeerde.

Niet alleen haar vader moest het ontgelden, ook de vriendelijke mensen in het dorp konden geen vaag glimlachje meer van haar krijgen. De bakker kreeg meestal een veeg uit de pan en de slager kon wat haar betreft zelf varkenspootjes krijgen.

Daar liep ze in het dorp, toen plotseling Plaaggeest tevoorschijn sprong. “He, hoe gaat het Bokkenpruik,” riep hij haar toe. “Ik heet geen Bokkenpruik, ik heet Zonnestraal, dat weet je best,” snauwde ze hem met een verbeterd gezicht toe. “Ja, maar ik vind Bokkenpruik beter bij je passen, zeker als je zo doet,” plaagde hij haar. “Je kijkt altijd zo!” Plaaggeest heette trouwens eigenlijk Peter Zomer, maar Zonnestraal noemde hem altijd Plaaggeest omdat hij haar altijd pestte. “Bokkenpruik, Bokkenpruik,” jowde hij haar na. Haar mond kneep nog verder samen en snel liep ze door. Met ferme pas liep ze al snel het dorp uit.

De bokkenpruik

Net buiten het dorp, aan de rand van het bos, stond een klein hutje. Hierin woonde een oude vrouw waarvan men zei dat ze toverkracht bezat. Klop, klop. Zonnestraal klopte op de deur van de bejaarde dame. Na enige tijd werd er langzaam open gedaan. “Oh,” zei het gerimpelde gezicht, “waar kom jij een oude vrouw mee lastig vallen?” “Plaaggeest noemt me altijd Bokkenpruik, en dat ben ik spuugzat”, zei ze verbeterd tegen de oude. “Ik wil iets zodat hij me nooit meer zal pesten.”

De heks keek haar eens onderzoekend aan, dacht diep na en stak haar wijsvinger in haar mond. Toen hield ze haar vinger in de lucht en zei “aha, uit die hoek waait de wind. Ik heb de oplossing voor je die je zoekt. Maar je moet er wel iets voor over hebben. Ik wil je gouden ketting hebben.” “Je mag mijn gouden ketting, ik krijg van mijn vader heus wel een nieuwe,” zei het meisje. “Dat is goed,” zei de oude vrouw. “Luister goed, ik vertel dit maar een keer.”

Het meisje volgde de aanwijzingen van de oude vrouw op. De eerstvolgende avond dat het volle maan was sloop ze het huis uit, liep het dorp uit en zo het bos in. In het midden van het bos vond ze het meer waarover de oude gesproken had. Ze ging aan de rand van het meer zitten en wachtte tot de maan zich vol weerspiegelde in het meer. Toen kleedde ze zich uit en liep langzaam het water in.

DE BOKKENPRUIK EN DE ZEVEN LACHJES

© Dit sprookje werd geschreven door Saskia van Velzen
en verscheen als vervolgverhaal op de website
www.lachwinkel.nl

LACHWINKEL